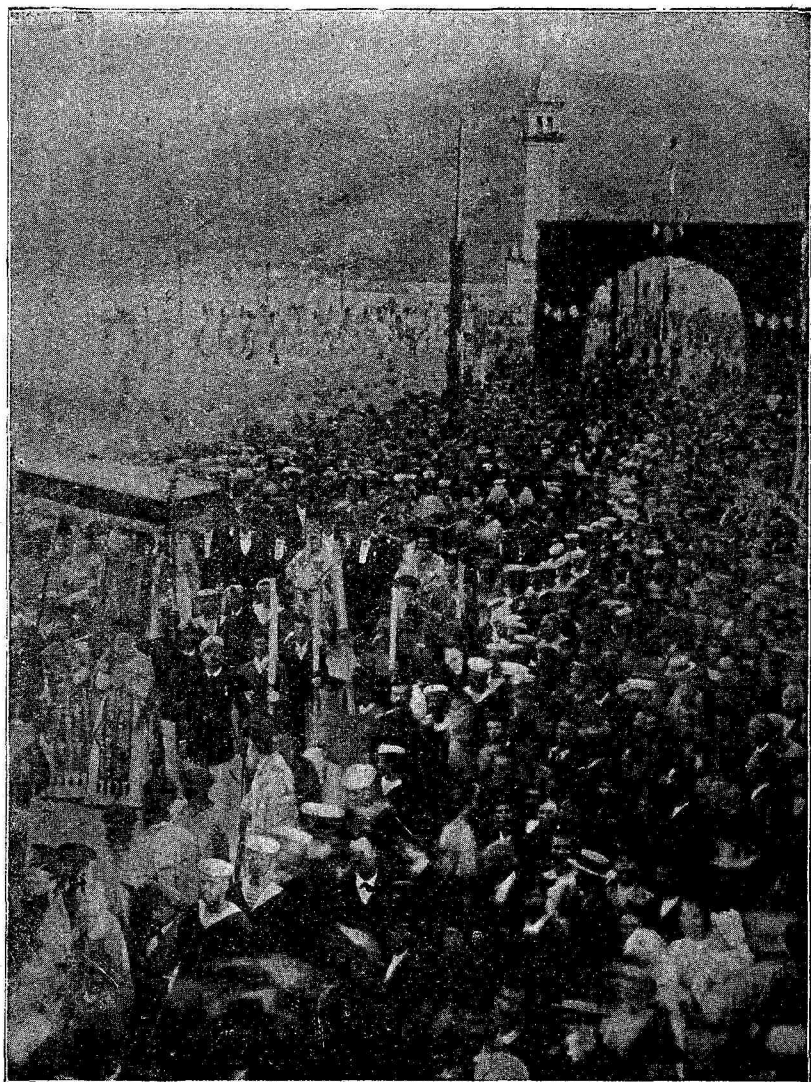

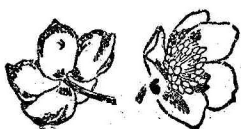

ΛΙΤΑΝΕΪΑ ΑΓ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ (24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ).

κάποιον κρυφόν θαυμασμόν, με μίαν μυστικήν λατρείαν; Νομίζω πώς τρεμοφαντάζουν ακόμη μπροστά μου οί τελευταίοι τῆς ψυχῆς τῆς Ρέζας σπαραγμοί, καί γλυκοχαράζει στὰ χεῖλη τῆς τὸ ὑστερὸν χαμόγελο, ποῦ φωτοστάλαξε φεύγοντας ἡ πάλλευκη ψυχὴ τῆς, καί νοιώθω μιὰ βοή νὰ μοῦ φέρνῃ στ' αὐτιά μου ὅλην τὴν ἀγωνίαν καί τὸ βογγητὸ τῶν ὑστάτων στιγμῶν τοῦ ἐτοιμοθανάτου πατέρα τῆς. . . .

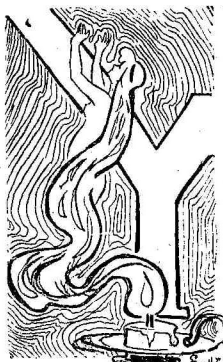
Οἱ ἐργά-αι πλησιάζουν νὰ περατώσουν τὸ ἔργον τους, κι' ἐντὸς ὀλίγου τὸ ἀγαπημένο μου σπίτι θὰ καταρρεύσῃ εἰς ἐρείπια διὰ παντός. Τ' ἀπροσδόκητον θέαμά του μοῦ σπαράζει βαθεῖα τὴν καρδιά, ἐν ᾧ ἡ φαντασία μου θὰ ἀγκαλιάζῃ ἀπληστῇ πάντοτε τὴν ἱστορίαν του, με τὰς σελίδας τῆς τὰς ζωντανάς, τὰς γέμάτας ἀπὸ μίαν ὁλόκληρον ἐποποιίαν ἔρωτος, πλημμυρισμένας ἀλλοίμονον! ἀπὸ τὰ αἰώνια δάκρυα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. . .

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

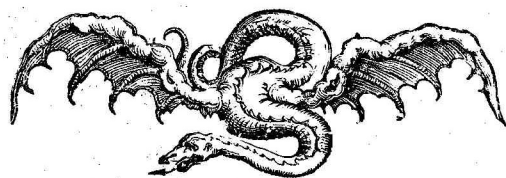
★ ΑΘΗΝΑ Τ'ΚΗ ΖΩΗ ★

ΕΚΠΝΟΑΙ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΠΑΡΧΟΥΝ πράγματα τὰ ὁποῖα προσλαμβάνουν μίαν ὑπερκόσμιον ωραιότητα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου των. Ὁ ἥλιος αἶφνης ὅταν θνήσκη μᾶς δίδει μίαν εἰκόνα πρὸ τῆς ὁποίας ἐνθουσιᾶ καί ὁ πλέον ρεαλιστής. Τὰ ἀπαγόμενα ὑπὸ τοῦ φθινοπωρινοῦ ἀνέμου χρυσὰ φύλλα, τὰ μαραινόμενα δάση, τὰ θολὰ νερά, με τὰ ὁποῖα ἀρδεύονται οἱ λιποφυγοῦντες κῆποι, ὅλοι αὐταὶ αἱ φθινοπωριναὶ εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι εἶνε τὸ τέλος μιᾶς ζωῆς καί ἡ ἀρχὴ ἑνὸς θανάτου, ἔχουν τὴν αὐτὴν ἀκαταμάχητον γοητείαν καί τὸ αὐτὸ θέλγητρον τοῦ πρώτου ἐαρινοῦ μειδιάματος.

Οἱ λευκοὶ θάνατοι τῶν λουλουδιῶν, τὰ μελωδικὰ ψυχρραγήματα τῶν νερῶν, αἱ ὥραιαι ἐπιθανάτιοι ἀφωγίαι τῶν δένδρων με τοὺς τρίζοντας κορμούς, αἱ στεγναὶ νάπαι αἱ πλημμυρισμένα ἀπὸ φύλλα χρυσοκίτρινα, οἱ καρποὶ οἱ φουσκωμένοι ἀπὸ χυμόν, οἱ παρυσυρόμενοι ἀπὸ τὸ θέρος τοὺς καὶ κρημνιζόμενοι ἀπὸ τοὺς κλάδους ἐπάνω εἰς τὸ χαλὶ τῶν ξηρῶν φύλων. ὅλα αὐτὰ τὰ ὅποια δὲν εἶνε παρὰ μία εἰκὼν τοῦ θανάτου, παρὰ ἓνας σπασμὸς ἀγωνίας τοῦ θέρους ἀπερχομένου, τῆς φύσεως ποῦ ἀποθνήσκει ἡρέμα καὶ ἀγγελικὰ μέσα εἰς ἀρμονίας καὶ εἰς γλαυκὸν πέλαγος ἀέρος, ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπείρως ὠραιότερα τῆς ἀρχομένης ζωῆς καὶ κλείουν χάριν ἐλκυστικωτέραν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ

Σκοπὸς μου διὰ ζωγραφίζω δὲν εἶνε νὰ ζωγραφίζω εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι νὰ θέλγουν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλῶς. Ἀλλὰ νὰ υποβάλλω μεγάλας σκέψεις, αἱ ὁποῖαι νὰ ὁμιλοῦν εἰς τὴν φαντασίαν καὶ τὴν καρδίαν, νὰ ἐξάπτουν ὅ,τι ἔχει καλλίτερον καὶ εὐγενέστερον ἢ ἀνθρωπότης.

Οὕτως.

Ἀγαπᾶτε τὴν φύσιν, ἀγαπᾶτε τὴν πάντοτε, αὐτὴν τὴν ὥραιαν καὶ ἀπυράμιλλον φύσιν. Ἀγαπᾶτε τὰ χρώματά της, τοὺς σχηματισμοὺς της, τὰς ἀρμονίας της.

Bonnat.

Ἡ ποίησις τοῦ ἀγροῦ καὶ τοῦ δάσους δὲν παραμένει μόνη τὴν συνοδεύει πάντοτε ἡ ἀλήθεια.

Πᾶς καλλιτέχνης ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἴδιον ὕψος, μίαν ἰδιαιτέραν ἑκφρασίαν τῆς προσωπικότητός του.

Ὁ Μεσοτιὲ ἦτο ἐργατικώτατος καθ' ὅλον του τὸν βίον. Εἰργάζετο ὅλας τὰς ἡμέρας δέκα ἕως δώδεκα ὥρας, εἴτε εἰς τὸ ἐργαστήριόν του εἴτε ἐν ὑπαίθρῳ, τὸ θέρος εἰς θερμοκρασίαν 30 βαθμῶν, με τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθρωποὺς ἐκ τοῦ καύσωνος, τὸν δὲ χειμῶνα δέκα βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, με τοὺς πόδας εἰς τὰς χιόνας.

Ὁ Μεσοτιὲ ὅτε τῷ 1884 ἐωριάσθη δι' ἐκθέσεως ἡ πεντηκοναετηρίς του ὡς ζωγράφου ἔλεγε: «Τετρακύσιοι πεντήκοντα πίνακες ἔργων μου ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον» οἱ ἡμίσεις εὐρίσκονται ἐν Ἀμερικῇ».

Ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ εἶναι κοινωνικός. Ὁ Δελακρουὰ συμβουλεύει τοὺς καλλιτέχνας νὰ περιπατοῦν καθ' ἐκάστην πρὸ τοῦ φαγητοῦ, νὰ ἐνδύονται καλά, νὰ ἔχουν φίλους.

Ὁ καλλιτέχνης ἐκ τῆς τέφρας τῶν καέντων ἔργων του, δημιουργεῖ κατόπιν ἀριστουργήματα.

~~~~~

Ἀπὸ τοὺς γλυκυτέρους θανάτους εἶνε καὶ ὁ θάνατος τῆς ἀκτῆς, ὅπου ὅλον τὸ θέρος ἐβόμβει ἡ ζωὴ, ὅπου ἐσυγγέετο τῆς μεταξίνης ἐσθῆτος ἡ θροὴ με τοῦ κύματος τὴν φλυαρίαν καὶ ὅπου τόσοι βόστρυχοι ξανθοὶ ἢ μαῦροι ἐλούοντο εἰς τὰ κατάργυρα νεὰ της.

Οἱ παλμοὶ οἱ ὅποιοι εἰσέγησαν καὶ οἱ σφυγμοὶ οἱ ὅποιοι ἐσταμάτησαν ἀντεκατεστάθησαν ἀπὸ τὸν βορρᾶν ἀνασασμόν τοῦ πότου, ἀπὸ τὴν πνοὴν τὴν ἐκπορευομένην ἀπὸ τὸ γυλάνον βῆλος καὶ ἀπὸ τὸν ῥόχον τῶν νερῶν.

Αἱ στιγμαὶ αὐταὶ αἱ τελευ αἶναι εἶνε αἱ ὠραιότεραι τοῦ Φάληρου.

Ὁ πολὺς θόρυβος ἔσθυσε, τὸ ἀποτυφλωτικὸν φῶς τοῦ ἡλεκτρικοῦ τὸ ὅποιον με τόσην αὐθάδειαν ἡπεμιεῖτο τὸν ἥλιον ἐμετριάσθη, ὁ σάλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀχαλινώτου κατέπαυσε καὶ μία ἀνακουφιστικὴ γαλήνη ἐπικήετα πρᾶνόνουσα με τὴν παραμυθητικὴν μουσικὴν ποῦ τώρα κρυφά, κρυφα ἐμπιστεύεται εἰς τὸν αἶρα τὸ κύμα.

Ἡ ἀμμουδιά, χωρὶς ὑπολείμματα γευμάτων πλέον, ἀπλοῦται καθαρὰ καὶ δὲν φιλοξέει συντρίμματα ἀπὸ φιάλας καμπανίτου, οὔτε ἄλλα λείψανα ναυαγίου μιᾶς εὐθύμου θερνῆς νυκτός, οὔτε τὸ κύμα ἀποθέτει με εὐλάβειαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ λητμονημένου εἰς τοὺς ρεμβασμούς του Ἀθηναίου... πεπονόφλουδες. Τὸ Φάληρον εὐρίσκει τώρα τὴν ποίησίν του καὶ ὁ νόστος ποῦ ἤξευρε νὰ ἀνακαλύπτῃ τὴν ἀληθινὴν χάριν εὐρίσκει τὸ Φάληρον.

Τώρα εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του, παρέχει τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἄλλους, τώρα με τὰς μεταγχορίας του, με τὰ βουρχωμένα του δειλινά, με τὰς λυπημένες του βραδυὲς καὶ με τὴν ὀλβιασσαν πρὸ ἀρχίζει νὰ παρακονεῖται εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ με τὴν ἀκτὴν τὴν κοφεύουσιν εἰς τὰ παράπονά της.

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Αἱ προλήψεις εἶναι συντρίμματα ἀληθειῶν, αἵτινες ἐγῆρασαν.

Γκρόγκη

Τίποτε δὲν διαφθείρει, ὅσον ὁ ἔπαινος.

Σάνδη

Διερχόμενοι τὸν βίον, πρέπει νὰ σκέπτεσθε πάντοτε τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ

Μιχαὴλ Ἀγγελος

Πρὶν εὐτυχῆσαι γέλα, μὴ δὲν προφθάσῃς νὰ γελάσῃς ποτέ.

Δαβρυγιέρ